

Този чуденъ гробъ не носи никакво погребение. Напротивъ, той събира всичко, що е свързано съ най-хубавитѣ преживявания отъ живота му. Въ него ще се осъществи неосъщественото въ земния животъ, — действителността ще се срещне съ мечтата. То ще бжде радостно събитие — по-скоро нѣкакво тържествено възкресение — това странно погребение, щомъ се свързва съ утрото и пѣсенята на чучулигата, съ този гробъ, възйетъ къмъ небесата („възйетъ“ — ни кара сякашъ да чувствуваме физически извисяването му).

Възвишениятъ тонъ — само че сподавенъ — е присжщъ и на епическитѣ пѣсни отъ тоя родъ. И тамъ сжщиятъ пиететъ къмъ хероичната личностъ „(На другия брѣгъ“, „Болния монахъ“, „Перикълъ“), смиреното преклонение предъ божественото („Въ Витлиемъ“, „Въ пустинята“). Но съ особена сила изъ между всички изпъкватъ: „Сѣкирата на истината“ и „Химни за смъртта на свръхчовѣка“. Първата съ тежката си тържественостъ — това внушително мрачно шествие на погребалната процесия и страшния край: жестокото възмездие на поруганата истина. Тукъ възвишениятъ мораленъ патосъ върви редомъ съ свещената злоба на отмъщението:

И на парчета златний саркофагъ
се разлетѣ подъ тежкитѣ удари.
Ударъ подиръ удара като грѣмъ
отйекваше се надалечъ пронесенъ,
и ужаса тѣлпата вкамени,
на тъмна буря ужаса несвѣсенъ...
И урна се, и струпа се тѣлпата,
и подъ нозе разтѣпка, разтроши
на мъртвий трупъ разрѣфани.месата...